Ч. 205 Середа 14 (26) вересня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

По виборах в Болгариї.

Знатоки болгарских відносин доказували в послідних часах, що всякі непокоячі вісти, які розходили ся з Болгариї по цілім сьвіті, суть лиш наслідком руху виборчого і аґітациї всіляких партий; скоро же вибори раз відбудуть ся, настане в Болгариї знову давний спокій. Ну, вибори вже закінчили ся в неділю; чи тепер настане давний спокій, покаже будучність. Результат виборів в більшій части вже звістний. На 153 послів до собрания народного вибрано 114 правительственних кандидатів; з тих припадає 87 на консерватистів, а 27 на приклонників Радославова. З опозициї вибрано 8 цанковістів, 27 унионістів, 3 з партиї Каравелова і одного чи трьох социялістів. В 15 округах мусять відбути ся ще тіснійші вибори. Котрих з виднійших політиків болгарских або проводирів партийних вибрано до собрания, поки що не звістно. Ходила чутка, що в Білій Слатині вибрано звістного Драґана Цанкова, котрому, як звістно, заборонено вертати до Болгариї і котрий тепер сидить в Софиї і звідтам веде командо над цілою своєю партиєю. Чутка та показала ся на разї безосновна, бо в Білій Слатині, як доносять нинішні телеґрами, не вибрано нікого, а се іменно і характеристичний прояв. В Слатині станули против себе два не аби які противники, бо міністер Тончев і Драґан Цанков, котрого очевидно форсувала єго партия. До вибору не прийшло, бо — як нині коротко доносить телеґрама з Софиї — до бюра виборчого впала товпа людий і подерла всі картки до голосованя. Яка то товпа впала до бюра, чи то були прихильники міністра, чи Цанкова — о тім телеґрама мовчить; очевидно не мусїли то бути прихильники кандидатури міністра Тончева, бо в такім случаю ледви чи зроблено би цанковістам ту ласку і відложено вибори. А всеж-таки — як доносять до Pol. Corr. — вибори відбули ся спокійно без нарушеня порядку і при повній свободі виборців, так, що не треба було уживати збройної сили. Подія в Білій Слатині була очевидно лиш виїмкою; чи було ще більше таких виїмок, о тім почуємо може пізнійше. Правительство осягнуло тепер в собранию зараз вже з членами російской партиї три чверти більшости.

Цікаво-ж тепер послухати, як відбувають ся вибори в Болгариї і не зле буде порівнати вибори болгарскі з якими другими виборами в Европі. Софійский кореспондент Pester Lloyd-a так пише про послідний рух виборчий в Болгариї:

„Анї о волос не инакше, як було за Стамболова. Той сам брак участи в руху виборчім, та сама холодна байдужність, як давнійше, коли то говорено, що виною сеї байдужности єсть той гнет, страшенний гнет з гори, який не допускав добути ся на верх правдивій волі народу. Тепер же єсть свобода, чомуж нарід так мало інтересує ся рухом виборчим. Для чогож ті несчислимі партиї не подавали до відомости імена своїх кандидатів? Для чого не було нї устної нї письменної аґітациї, чому не було вї нарад, нї зборів? Хиба-ж може то лиш якась комедия виборча? То певно, що нї. О скілько у людий, що далеко ще не дозріли політично в значіню европейскім, може бути свобода голосованя, то она єсть і в Болгариї. Всякі насильства та незаконности не походять від правительства, лиш від місцевих сильнїйших партий. Цілий рух виборчий спочиває в руках рад громадских і окружних, котрі суть орґанами партий; правительство лиш допильновує вибору і стереже порядку. У пересїчного виборця не треба шукати переконаня політичного. В містах може ще й суть виборці, що голосують після своєї вподоби і свого переконаня, але девятнайцять частий на двайцять всїх виборців гонять як череду до урни виборчої. Вибір рішають місцеві матадори, котрих все знайде ся хоч би й кілька і в найменшім місті, а кождий з них має своїх прихильників. Ціла штука переводженя виборів в тім, щоби позискати собі тих передових людий. До того, розуміє ся, не потреба анї проґрами, анї пропаґанди, анї великої аґітациї; тут рішають инші мотиви, а в першій лїниї особистий вплив кандидата. Анї одна партия болгарска не може повеличати ся тим, що задля єї засад стоїть за нею якась часть краю; сила партий спочиває радше в тім, чи они мають в своїх рядах більше або менше впливових де в якій місцевости людий. (Оно чи не так, як у Русинів в Галичині? *Ред.*)

Загально можна сказати, що чим сильнїйша партия, тим і менше она рухлива. Ті, що нині розкидають на всї боки проґрамами та заявленями, то або підупавші або ново повставші партиї, котрі не мають що стратити, а богато зискати. Такими суть цанковісти, каравелисти, социялісти і народивша ся в послідній порі якась партия радикальна. Межи всіма тими партиями ще найповажнїйші дві перші. Каравелов не має богато прихильників, але они дуже кріпко держать ся єго і для того єго проґрамі не можна відмовити права істнованя, тим більше, що то проґрама щира. Того не можна сказати о цанковістах. Підчас коли они удають тут вірних защитників корони і кажуть,

Погодили ся....

Оповіданє Ярослава Врхлїцкого.

По вузкій, стромій дорозї мерехтїли сонїшні промінї, ткаючи золоті сїти на зеленій канві, котру становили густі буки і корчі оріхів ліскових. Хто зайшов би з боку, побачив би передовсім мужчину, що пхав дитячий візок по дорозї, а відтак недалеко може шестилїтну дївчинку, що з одної побічної доріжки перебігала на другу, а вкінци молоду жінку.

Молодий мужчина, змарнїлий білявець, мав вигляд звичайний. На єго лици знати було втому й апатию. Був одягнений по модньому, але без смаку. Так і видко було, що се малий урядник, котрий з своєю родиною вибрав ся в неділю на прогульку.

Дитина спала у візку і видко було тїлько товстеньке личко, по котрім від часу до часу перелїтали гуляючі промінї сонця.

Дївчинка, що бігала то сюди, то туди, була собі гарненька, жвава дитина. На нїй лежало все гарненько і складно. Бігала без утоми, зривала листє з корчів при дорозї і піднимала то слимаків з землї, то сорокаті камінцї. Видко було зовсім добре, що з прогульки була рада, але не вміла або й не сьміла виявити свою справдїшну радість. Якась обава, мов тїнь, лежала на єї тихій радости.

Найінтереснїйшою особою була молода жінка, що йшла на самім останку. Велика, поставна, елеґантска брунетка з виразними чертами лиця і трохи не демонїчним поглядом. Єї лице закрасилось темною пурпурою. Може бути, що то з утоми, бо хоч помалу, та всеж таки мусїла йти під гору, або й походило се з пересердя, котрого не могла перемогти, а котре поморщило їй чоло в дрібні складки. Чоловік єї був одягнений без смаку, — за теж на нїй все находило ся в як найкрасшій гармониї. У своїм одязї йшла она легенько і свобідно. І з ґрацию та свобідно обходила ся навіть з шовковою парасолькою з дуже чудно різьбленою ручкою; пхала єї від часу до часу в суху землю, або відбивала якусь галузку, що надто цікаво виглядала з гущавини на дорогу лїсну.

Досить довго йшли они дорогою мовчки. Часом здавало ся, що молода жінка хоче щось сказати; згірдний, глумливий усьміх перелїтав блискавкою єї лице, єї гарні мов вишня усточка тремтїли, але те все ховало ся небавом в лївім закутку малих, майже за малих уст. Гордо і легко піднимала голову, мов би хотїла сказати: „шкода й заходу" і знов дїравила пісок своєю парасолькою, або відломлювала ним галузки корчів.

Полудне зближало ся, сонце пекло чим раз сильнїйше. Дорозї й кінця не було. Терпеливо посував мужчина візок наперед. Нараз станув, поклав ногу на колесо візка, витягнув хустину і обтер краплї поту, що цюрком котили ся по єго вузкім чолї.

— От і маєш потїху та приємність зі своєї прогульки! — промовила молода жінка напів гнївно, а на пів глумливо. — Атже ти на пальцях міг вичислити, яка велика спека буде нинї.

Муж не відповідав нїчого. Очевидно привик був уже до таких слів.

— Коли-б хоч що небудь доброго дістали ми їсти! — додала молода жінка, а єї голос дзвенїв що раз глумливійше та острійше.

— Пиво дістанемо певно тай якусь зимну перекуску чей найдемо — відважив ся муж відповісти прибитим голосом.

— Пиво дістанемо, та чи можна буде пити єго? Прошу тебе, яке може бути пиво в якімсь місци прогульковім і то в неділю? Та щож, коли тобі забагло ся, так як би то не було лучше з'їсти обід дома і аж по полудни кудись собі вийти, як се роблять більші пани. А твій звичай, то звичай ремісників, і то гірших ремісників — ну, нема що й казати. Коли хочеш мучити ся тягненєм візка, то й тягни чи пхай, я Ґеорґінки й не рушу, наперід се тобі кажу. А коли на горі схочеш дитину перевинути, то й перевивай; менї, кажу, все одно.

Муж не відповів знов нїчого. Знав, що єго мовчанє то найбільша кара на жінку. Против вибухів єї роздразненя та пересердя заслонював ся найрадше байдужністю. Єї помилки брав він на карб лихого вихованя; звістно,

що готові удержувати добрі відносини зі всіма державами не виймаючи й Росиї, то їх проводир, Драґан Цанков, зраджує правдиву ціль своєї партиї: безусловне прилученє ся до Росиї, хоч би й за ціну утрати кобурґскої династиї. Бо то лиш безмежне фарисейство старого Цанкова, коли він рівночасно взиває своїх приклонників ставати при троні, але й заявляти, що Росия, без котрої Болгария не може істнувати, не признасть ніколи князя. На всякий случай прозодир цанковістів з нетерпеливости попсув їх проґраму і партия не може нею величати ся. А що-ж говорити о тутешних ніби-социялістах, котрі виступають також з проґрамою, котра есть так само оправдана, як пропаґанда буддаізму. Болгарскі социялісти — тих кілька сот складачів друкарских і друкарів та чужих робітників — пускають пусті поклики, називають болгарских селян, супротив котрих они зі своєю платнею капіталістами, — буржоазиєю і бунтують тих немногих і взглядно добре платних робітників, против тих, що дають їм роботу. Нема й бесіди, щоби социялістична пропаґанда мала якийсь успіх межи робітниками. Тут, де й за велику ціну не можна дістати робітника, не може настати небезпечність з долини. За то та незрозуміла наука впливає на людий образованих, на учащу ся молодіж, на людий без становища, що уважають ту науку за віру будучности. Стамболов знав добре, що робив, коли виступив против недозрілої молодежи, що стала забавляти ся в інтернаціоналізм та атеізм. Болгария ще ані національно, ані культурно не сконсолідована на стілько, щоби пускала ся на такі скрайности.

Перегляд політичний.

Постійна комісия для реформи закона цивільного закінчила в суботу наради над переважною частию порученого їй предмету. На 12 засіданях передискутовано 635 параґрафів. Комісия податкова закінчить свої роботи найдальше до другої половини жовтня, а наради над предложеними в повній палаті розпічнуть ся аж з весною слідуючого року.

На зборах молодоческих мужів довіря в Німбурзі ухвалено нову орґанізацию партиї, але виключено з неї омладиністів або т. зв. поступовців, против котрих заявила ся більшість зборів.

Віденьскі круги дипльоматичні не одержали ніяких вістий о стані здоровля царя. Мабуть поголоски о погіршеню ся здоровля царя пішли з того, що відрочено подорож царя до Криму. Також і вісти о якімсь опорі княг. Алісиї геєскої, судженої царевича, належать до поголосок, нічим не оправданих. Цар поїде з цілою родиною до Ялти на Крим і перебуде там через цілий жовтень.

В виду того, що ціла япаньска армія вирушила з Кореї в похід до Хіни, відзиває ся праса російска до свого правительства, щоби оно старало ся спинити похід і не допустило до дальшого проливу крови.

Короля Александра сербского буде супроводжати в его подорожи до Австриї і Німеччини більша дружина, серед котрої буде і двох міністрів. Король верне назад до Білграду при кінци жовтня.

З Цетинї доносять, що кн. Петро Караджорджевич переносить ся до Швайцариї, в наслідок умови з братом Арсенієм, після котрої зрік ся всякої політичної діяльности і претенсий до сербскої корони в користь Арсенія.

Новинки.

Львів дня 25 вересня.

— **З побуту Найд. Архикнязя** Франца Фердинанда д'Есте у Львові. Архикнязь забавив нецілі два дні, дня 24 і 25 с. м. Дня 24 с. м. рано розпочав оглядати виставу від павільону штук. Відтак оглянув мавзолей Матейка і панораму, а о годині $10^1/_2$ поїхав до міста з візитою до кн. Віндішґреца. О год. $11^3/_4$ вернув Найд. Архикнязь знов на виставу і оглядув до 1-ої години кілька павільонів, почім удав ся на снідане, дане кн. Сапігою у французскій реставрациї. По сніданю з полудня переїхав Архикнязь навоздушною зелізницею до відділу етноґрафічного. Опроваджував по сім відділі проф. Шухевич. З церкови, що дуже подобала ся Архикнязеви, пійшов до гуцульскої хати, де замовив собі кафлеву піч, таку саму як є в хаті. В наддністряньскій хаті замовив Архикнязь візок з коником, забавку для дітий роботи селянина, що мешкає в хаті. В шляхотскім двірку прилучив ся до товариства також ґр. Володим. Дідушицкий і пояснив Архикнязеви різні предмети. Архикнязя очевидячки все інтересувало, бо замовив цілу збірку предметів для свого музею а між иншими колиску, музичні ладові інструменти, ліхтарі, ходаки, порохівниці, ріжки і т. и. Крім того попросив проф. Шухевича, щоби вибрав ще инші предмети з відділу етноґрафії і вислав їх разом до Відня. Також лірник звернув на себе увагу Архикнязя. Оглянувши ще сокальску хату, по котрій опроваджував ґр. Володим. Дідушицкий, перейшов Архикнязь до відділу нафти і земного воску та до павільону Виділу краєвого, середних шкіл, ґр. Ром. Потоцкого, архикнязя Альбрехта і журналістичного. О годині 5-ій від'їхав до міста, зложив там кілька візит, а відтак поїхав на обід до кн. Сапіги. По обіді був Архикнязь на пікніку в шляхотскім касині, де перебув до години 5. рано і брав участь в танцях. Дня 25 с. м. перед полуднем був на Болонях, оглянув касарні, дім інвалідів, високий замок, Намістництво а відтак визитував ґр. Дідушицкого. По сніданю у кн. Сангушка від'їхав о 3. годині з полудня назад до Відня. На двірци пращали его всі, що були на сніданю, між иншими кн. Сапіга, кн. Сангушко, Мархвицкий, Ґорайский і ин. — В недолисті має Архикнязь приїхати до Галичини на довший час, щоби пізнати край і буде брати участь в ловах.

— **Презенту** на Дубрівку деканата канчуцкого одержав о. Т. Грабець. — Презенти в ... львівскій на Манаїв одержав о. Філ. Тарновский, а на Іванівку о. Лев Бачиньский.

— **На будову руского театру** зложив др. Філемон Сембратович з Монастириск 17 зр. 20 кр., зібраних у себе на вечерку.

— **Іспит зрілости** в осіннім речинци в ґімназиї другій у Львові зложили: Яков Бодек, Лука Демчук, Іван Горбань, Михайло Івануса, Г. Ляндав, Кс. Мотґлевский, Ґ. Шмелькес, Б. Земан, М. Здльцер, Юлій Струсиньский, Альфред Товарпицкий і Вільгельм Урбанек.

— **З вистави.** Дирекция вистави розіслала до всіх виставців слідуюче повідомленє: „Щоби виставці могли спродати виставлені предмети, постановила дирекция вистави урядити випродаж тих предметів від 9 до 15 жовтня. Отже просимо Вас у власнім інтересі прислати нам спис предметів, котрі хочете продати, і назначити найнизшу ціну — і то до 1 жовтня.

одиначка була, пещена — отже муж терпів Але мало-помалу став байдужим, а на его лици знати було втому і резиґнацию. І нині мовчав він завзято, хоч і сам відчував то добре, що, як прогулька справді не вдасть ся, то вина буде по его стороні. В неділю рад був відпочати і любив бачити довкола себе веселі лиця. Отже, як лише міг при тій утомі, яку чув посуваючи візок, так весело відповів: „Що-ж я тому винен, Орисю, що ми не могли собі поїхати до морских купелів?“

Ті слова були дібрані нещасливо і ледви вимовив їх, як вже й почув злий добір. Маленькі уста гарної жінки стали судорожно стягати ся.

— Ти все своє, що я бідна — ну, хто-ж тебе силував мене брати, — скажу тобі так само щиро, як ти мені.

— Але-ж я так не думав, Орисю — боронив ся муж — атже ти знаєш, що я тілько жартував.

— Гарні-ж твої жарти, мій дорогий; у кого серце чутливійше, той до таких жартів неспосібний.

На кілька хвиль обоє замовкли.

— Поглянь лише — зачав муж знову — як Мальвина тішить ся! Така прогулька то рай для дітий. Як весело скаче та бігає оно собі і як притім учить ся любити природу! Дитина знає всі цьвіти, що в нас ростуть, і нераз ставить мені такі питаня, що я сам не знаю, що відповісти. Любить гарні види і далекі та широкі околиці. Як би то гарно було, мати мешкане в літі на селі! Там то би діти набігали ся та нажили ся, та що-ж, коли годі; отже мусимо що найменше в неділї і сьвята виходити та часу вільного уживати, як лиш можна.

— І притім нудити ся — замітила жінка. — Перше втомити ся спекою і дорогою, потім нагнївати ся в лихих гостинницях, а вкінци цілий день скучати межи корчиками, що їх називають лісом, повними клаптів паперу з попередної неділї, тай дивити ся, як з кождого густійшого корча вистають голі руки або й босі ноги. Тьфу! дайже мені спокій з тими недільними прогульками!

І сильно вдарила своєю парасолькою по високій траві при лісній дорозї.

Муж мовчав, але тим доводив свою жінку Орисю до ще більшої лютости. То не давало їй спокою і она говорила дальше, не жчучи на відповідь мужа: „Тай не думай собі, що ти щось дуже мудрого сказав заміткою, що в Мальвинці виробляє ся змисл до краси природи. То для неї радше нещастє. Такі річи для богачів, а бідним они тілько на заваді. Прошу тебе, на що то здало ся такій бідній? Від того їй хиба безмежно жалісно і вдвоє гірко! Що мені з того, що я маю і чутє і змисл до природи і штуки? Жаль тай годі! Ми не можемо навіть заплатити собі абонамент в театрі. І так то у всім. Бідний найщасливійший тодї, коли дурний і нічого не розуміє, лише свою біду. Тоді не відчуває він єї так тяжко. Що мені з того, що я бачила инші великі господарства? Гірко мені лиш, що сама не маю такого господарства. Хто не знає, що по за его чотирма стінами ще щось є, то свої стіни вважає раєм і є щасливий. Я зовсім не бажаю собі, щоби Мальвинка розвивала в собі талант і змисл до чого небудь, то було би для неї нещастє.

Тепер не міг уже чоловік здержати ся.

— Як ти остро і несправедливо говориш, Орисю! Чого тобі треба? Нам же не веде ся ще найгірше а дасть Бог, буде лучше. Чей я конче заавансую, зачекай лиш до нового року, то побачиш. Подумай лише, кілько то тисяч людий не має й того, що ми, а таки суть вдоволені. Все нараз не може стати ся. Я знаю, твій жаль не є безпідставний, алеж і я тому не винен; ти бачиш, як би я рад упріемнити тобі якось жите.

— На приклад нинїшною про гулькою? — відповіла Орися з глумом.

— Ні, — відповів чоловік поважно — не тим, але моєю безмежною терпеливостю, Орисю. І ще одно мушу тобі сказати: Несправедлива ти на мене — добре! я то стерплю, бо з лїгами привик до того. Може бути, що ми помилили ся, побираючись. Того уже не змінити тай ту не йде о мене. То хотів я тобі сказати, хоч би тебе то і не знати, як гнївало. Отже й знай!

Пані Орися станула. Могуче зворушене потрясало нею так, що она вкінци почала легко хлипати.

— Ет! що діти... твої діти... щоби хоч хлопці, а то дївчата — і не говори мені про них.

Тепер не відповів муж нічого. Они порушили найболеснійшу справу в їх відносинах. Він не мав сили про те говорити, а она випоминали єму се, коли була найбільше розлючена, і то говорила брутально, але сим разом він жалував єї і милосердив ся над нею в души. Тому й мовчав. Аж по довшім мовчаню сказав він спокійним голосом: — Є люди, що й таких дітий не мають.

Більше не говорили з собою. Вкінци вийшли на вершок горба. В гостинници на горі не одержали справді нічого иншого, лиш недобре масло і черствий хлїб, а пиво було також до

— **З Козови пишуть нам:** Дня 19 с. м. приїхав до нас Є. Е. Митрополит Сильвестер Сембратович на посьвячене церкви, на будову котрої значну суму дав властитель Козови п. Генрик Шелиский. З Митрополитом приїхав п. Шелиский і оо. крилошани Білецкий, Пакиш і Бачиньский. На граници повіта в Городници повитав Митрополита ц. к. Староста і Маршалок повіта п. Вольфарт з членами Виділу повітового, а також охрестне наше і латиньске духовеньство. По відповідних промовах гр. і рим. кат. деканів удав ся Впреосвященийй до місцевої церкви, а відтак в дальшу дорогу до Плотичи, де також витало его духовеньство з процесиями і де вступив також до церкви. До Козови приїхав о год. 5. по полудни. При триюмфальній брамі повитало його духовеньство обох обрядів, відтак іменем міста начальник суду пов. Граб, а місцевий начальник громади подав хлїб і сіль. Звідси удав ся Митрополит з процесиєю до костела, а відтак до церкви. Потім на приходстві представили ся раному урядники, радник скарбовий Яворский, радники судові Кащевко і Комарницкий і адвокат др. А. Чайковский, яко представителї бережаньскої інтелїґенциї рускої. На гостині був Впреосьв. в домі пп. Шелиских. Посьвячене церкви відбуло ся дня 20 с. м. При тім торжестві було кілька тисяч народу і богато сьвящеників обох обрядів з процесиями. По посьвяченю був Є. Е. Митрополит на обіді у пп. Шелиских, на котрий зійшло ся 80 осіб, між иншими духовеньство руске, польске і вірменьске, урядники з Бережан та Козови і обивателї сусїдні. П. Генрик Шелиский піднїс тоаст на честь Папи, Найясн. Пана і Впреосьвященого, котрий в гарній промові відповів на темат згоди Поляків з Русинами. О. Кордуба промавляв іменем руского духовеньства, а о. Найбург іменем латиньского. Дня 21 с. м. вернув Митрополит на Тернопіль до Львова.

— **З салї судової.** Обжалованого д-ра Орловского увільнив суд краківский передвчера. Др. Орловский заплакав, коли єму прочитано увільнене.

— **Усьміх долї.** Возьний віденьского маґістрату виграв на промесу головну виграну угорских льосів іпотечних в сумі 50.000 зр. Мимо того лишив ся дальше на посаді возьного, лише купив собі золотий годинник.

— **Смерть в огни.** В селї Буда на Буковині в хаті вдови Сафанки вибух огонь в ночи. Вдова спала з хорою донькою, коли від вугля на комині повстав огонь, що в одній хвили огорнув цїлий будинок. В огни згинула мати з донькою.

— **Цікаву історию** про гусь полкову, відгребану певно в старих паперах, подає Ulmer-Tagblatt: Коли 1 полк їзди в р. 1836 перебував в Ешлїнґен, замітили вояки, що коло варти щодня являла ся гусь, котра цїлий день не відходила з того милого їй місця, тілько стояла разом з вояками на вартї. Спершу вояки копали гусь ногою і проганяли єї, але гусь прилїтала що дня на варту і радістно ґеґала. Коли вояк станув гусь тягнула его за одежу і спонукувала проходжувати ся. Тодї машерувала гордо й сама разом з вояком. Підчас зміни варти гусь ставала спокійно на місци. Єсли до стійки підходив чужий чоловік або якій зьвір, тодї гусь кидала ся з розпростертими крилами на непрошеного гостя, проганяла его і з триюмфом вертала до вояка, та здавала єму рапорт, ґеґаючи. Тому що навісної гуси не можна було позбути ся, то полк купив єї, справив для неї клїтку коло варти і позволив їй робити, що хоче. В році 1837 перенесено полк до Людвіґсбурґа. В дорозї грохи не згинула гусь зі спраги. Ледви жива лежала в клїтці на возї войсковім, аж якийсь підофіцир змилував ся над нею та подав води. В новім гарнізонї служила дальше гусь при войску. Коли полк виходив на маневри, гусь занимала місце коло варти при магазинї або арсеналї і ждала на поворот полку. Як лиш почула войскову музику, то чимскорше летїла назустріч воякам. В р. 1849 перейшла та гусь разом з полком до Ульму і знов заняла місце коло головної варти. Ту приходили ріжні цікаві гості на візиту до неї. Дня 6 січня 1853 р. о годинї 4 пополудни (як то докладно записано!) полкова гусь „померла“ на вартї, проживши 20 лїт, а з того 19 лїт при войску. Тепер випхана стоїть на шафі в бібліотецї підофіцирскої читальні полкової.

— **В винї утопили ся.** В Мостарі на передмістю Предгуме лучила ся дня 13 с. м. така сумна пригода. Жінка тамошного господаря Пери Пева робила вино з винограду і лїзла по драбинї до великої кадки, щоби в нїй толочити виноград на вино. Бочка була вже до трьох чвертий наповнена молодим вином. Нещаслива жінка поховзала ся з драбини і упала в кадку головою у вино. Чоловік єї 55-лїтний мужчина прибіг їй на поміч, але она так сильно вхопилась его руками, що він анї єї не міг піднести, анї сам видобути ся. Виходяча з кисучого вина вуглева кислота запаморочила і его відразу так, що він не мав навіть часу закликати о поміч. Коли челядь стала шукати за господарем і его жінкою, найшла в кадці у винї лиш вже два трупи.

— **З житя котів.** У Берлинї в однім домі мала кітка осьмеро котят. З них семеро люди потопили, а одно котя з дуже гарною шерстию остало ся. Тим котятем заняла ся кітка дуже щиро. В альтанї під лавкою зробила для „дитини“ і для себе дуже вигідне леговище, а що там було холодно, то що дня кітка брала котя дуже осторожно в зуби, несла на город на сонце, на котрім котя гріло ся зо дві години, а відтак забирала его назад до леговища. І так робила кітка що дня. Видко з того, який у неї розум.

— **60.000 зр.** виносить головна виграна львівскої льотериї виставової. Звертаємо увагу наших поважаних читачів на се, що тягнене відбуде ся вже 27 вересня.

— **Помер:** Михайло Сулик, учитель в Верчанах стрийского повіта, дня 6 с. м.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 вересня. Міністер просьвіти відкрив вчера в присутности Найдост. Архікн. Райнера, президента міністрів кн. Віндішґреца і кількох міністрів, довшою промовою, в котрій славив величезний поступ наук природних, конґрес слїдителів природи і лїкарів. Конґрес вислав до Є. Вел. Цїсаря австрийского і до нїмецкого цїсаря яко монархів мира і покровителів наук, привітні телеґрами.

Петербург 25 вересня. Після наспівших тут послїдних вістий цар єсть зовсїм здоров. Виїзд на полудне наступить виключно лиш із взглядів на стан здоровля вел. кн. Юрия.

Льондон 25 вересня. Після наспівших тут вістий в Япону о послїдній морскій битві, затопили Японцї чотири хіньскі кораблї, а три спалили. Крім того зловили Японцї три хіньскі кораблї транспортові. З японьских кораблїв анї один не затопив ся, але три суть значно ушкоджені. Войско японьске, як зачувати, машерує поспішними маршами до Мукдену.

нічого. Дїтям було все одно, їм смакувало все они їли за кількоро. По тій бідній перекусці пішли они в лїс, пройшли кілька доріг і зайшли під якийсь низький мур. Зпоміж дерев ясніли хрести і памятники.

Они йшли дальше. На малій рівнинї на горбку було маленьке, звичайне кладовище сельске. Лежало оно з цїлою своєю тихою поезиєю серед низького, а декуди розваленого мура, зложеного з широкого каміня, понад котрим нахиляли ся меляихолійні верби і сухі, чорні корчі базнику. Поміж поодинокими хрестами стояли розцвилі бадила мальв, а кілька соняшників похиляло свою тяжку, золоту голову, мов би були утомлені і сонні. Довкола самі звичайні цьвіти: ключики, стокороти, звоздики у віночку братків, лавенда і гірка центурия, що єї всюди можна найти. Сильний, оголомшуючий запах ішов від цьвітів. Мармурові хрести блестїли у полудневім сонци, мов би були вогкі від роси або слїз. В траві цьвірінькав сверщок, а по заломах напів розваленого мура бігали ящірки. А довкола була тишина сьвяточна, майже таємна тишина недїльного полудня.

Брама кладовища була широко отворена. Муж і жінка, тим заохочені, увійшли на кладовище. Спершу читали они механїчно написи і імена, що було видко на хрестах і памятниках. Однак небавом густа тїнь самітно стоячого густого дерева з боку коло мура заманила їх до себе. Ту було так тихо, так любо, так спокійно! Муж усів собі під деревом, не дбаючи про жінку — ту було так чудесно! Простер ся на високій траві тай снував думку за думкою. Візок з дитиною стояв коло муру. Біла занавіска возика була спущена, а там спала дитина, румяна як рожа. Мальвіна з великим букетом лїсних цьвітів бавила ся коло мами Орисї, котра о яких десять кроків стояла над отворною, малою могилою. Впоперек могили лежала дошка, а на дощці стояла звичайна, чорна домовина дитяча. І більше нїчого.

Бог знає, що в души сеї гордої, неспокійної і невдоволеної души нараз почало відживати. Орися стояла перед могилою, а єї гарне личко змінило ся на лице Медузи. Рука, одягнена довгою рукавичкою складала ся в кулак на чудній ручці новомодної парасольки, котру щораз глубше запихала в землю кладовища. В кутках уст гарної жінки щось тремтїло судорожно, струнка стать задрожала, пишні груди зафилювали від даремно здержуваного хлипаня. Довше не могла панувати над собою. Она голосно зáридала і тяжко дихаючи шепнула: „Боже мій! дїти мої — так свої дїти стратити.... нї, нї; Ти не допустиш до того, мій Боже, Ти не допустиш!“

І горда стать нахилила ся до здивованої Мальвінки, що в ту хвилю хотїла собі сїсти біля домовини; горді уста почали цїлувати блїде личко і золотаве волоссє дитини. Потім пішла жінка помалу, разом з дитиною, до свого мужа, що лежав в траві і байдуже дивив ся на безмежну синяву неба. Сїла собі коло него — тихо, помалу, вхопила єго за руку, зросила їх своїми слїзми, а уста єї, може перший раз, вишептали з глубоким, щирим чутем небесні слова:

„Прости менї!“

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ранс.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зі звалюють, можна тамже засягнути інформациї що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.